

3. 5. 2026 – Vytáhni!

1. čtení: 1Kor 1, 17-31

Píseň: S244 – Pána vítěj

Základ kázání: 2Sam 5, 17-25

Kázání: Milí shromáždění,

tak už by snad mohl být chvíli pokoj a klid, ne?

Myslel si jistě také novopečený král David. Po létech Saulových snah Davida opakovaně zavraždit. Po létech dvojitého agentství mezi Pelištejci. Po občanské válce, která vypukla okamžitě po Saulově smrti. Po vraždění Saulových potomků z rukou jejich poddaných. Po porážce Goliáše. Po dobytí Jeruzaléma. Po dobytí Sijónu. Tak snad už by mohl být chvíli pokoj a klid, ne?

Ne. I mesiášský král David si musel ještě počkat. Ačkoli i příběh i jeho autoři už také vnímají, že už toho bylo opravdu dost. Musel David ještě vytrvat. Vydržet. Až na počátku 2Sam 7 příběh řekne: *Konečně* Bůh Davidovi dopřeje klid, dosl. *odpočinek*. Ale až tam. A ani pak to nevydrží dlouho.

Ale to je ještě daleko. Ještě nás čeká řada absurdit lidského světa i porozumění Bohu. V 2Sam 6 stěhování Hospodinovy schrány. Ó jak se nám *to* nebude líbit! Jak nám ten příběh *nepůjde* „pod vousy!“

A dnes: Domlouvání vojenské taktiky krále Davida s... Hospodinem! Ne s generály. Ne se svými vojáky. Ne s *kněžími*. S Hospodinem. Koho by to dnes napadlo? Jen tak si povídat s Bohem? To je nám tak nepředstavitelné, jako vlastně všechny Davidovy činy.

Tak proč se dívíme? My bychom *neušetřili* své nepřátele, kteří se nás pokoušeli opakovaně zavraždit, kdybychom dostali šanci je beztrestně zlikvidovat. My bychom nezaprodali vlastní pověst i u „těch svých“ dvojitém agentstvím u „pelištejců.“ Dnes např. u nacistů nebo komunistů. My bychom se usídlili v paláci Jeruzaléma, nikoli v pevnosti Sijónu. My bychom nešli bojovat s obrněným a zkušeným Goliášem jeden na jednoho – jen s prskem v ruce. Tak proč se dívíme, že i ve *všem ostatním* je náš vztah s Hospodinem úplně jiný? Že *samozejmě* neslycháme Boží hlas jako např. David, Abram, Samuel, Ježíš...?!

Copak žijeme jakkoli podobně jim?

Ale to je zvěst lidského autora textu vlastně neúmyslná: Když žijeme, jednáme, myslíme, *věříme* jako hlavní lidské postavy Božího Zjevení, výsledky budou velmi podobné. I v našem *slyšení* Hospodina. Lidský pisatel si kolem r. 1000 př. Kr. absolutně *nemohl* představit absurditu tzv. „postmoderního“ a „postfaktického“ světa. Díky Bohu za Ducha svatého, který myslel i na nás!

Tak se David *samozřejmě* ptal *Hospodina* jak a kudy vést obranu proti Pelištejcům. Ačkoli mezi nimi léta žil. Dobře znal jejich výzbroj, strategie, slabá i silná místa. Dokonce *osobně* znal jejich velitele a generály.

A *přesto* se radil s *Hospodinem*. Opět *nedal na svou moudrost* ani chytrost. Dal na Boží svatost. Žádné „s tím přece nebudu Boha otravovat!“ Však tolikrát ho vlastní chytrost a domnělá moudrost i zdatnost málem *zabily!* A tolikrát ho zachránila pouhá Boží milost – už proti Goliášovi. Už před Saulem!

Tak proč spoléhat na jakoukoli *lidskou* chytrost, zdatnost, moudrost? *Tolikrát* přece selhaly, zklamaly, *zničily* i naše situace, životy, práci, vztahy!

Jak to vidíme také u těch Pelištejců v dnešním příběhu. Z jejich pohledu totiž šlo o ideální příležitost *konečně* po staletích rozdrtit tu podivnou israelskou hrozbu: Neuměli zpracovávat kov, neměli meče ani brnění, bylo jich pořád znovu méně než nás – ale pořád dokola již staletí *porážejí* „nás,“ Pelištejce.

A právě skončila občanská válka o trůn mezi Israelci. Obě strany tedy logicky *musejí* být vojensky, ekonomicky i společensky vyčerpány konfliktem. Král pak dokonce ještě navíc vedl útok na Jebús – Jeruzalém – a Sijón. A tam sídlí *sám* – jen s hrstkou věrných. *Nemá* tam s sebou ani israelský lid ani armádu.

A tak se navíc usídlil hned vedle údolí Refájců. To je „naše“ – pelištejské – posvátné místo. Hned vedle je totiž údolí Hinnóm – tam zaživa upalujeme děti svým bohům my i Kenaanci před námi. Tam nám tedy budou naši bohové očividně přát. Kdežto Bůh Israelců je slaboch, vždyť se jeho lid neustále hádá uvnitř sebe! A lidské oběti odmítá – blázen!

Jenže ouha. David je *okamžitě* rozprášil, a to ještě *čelním útokem*. Pelištejská prohra byla tak zdrcující, že právě ty své bohy tam

zapomněli – na útěku, aby si zachránili život. Kdo by v takové chvíli myslel na bohy, že?

V situaci tak drtivé porážky a zbabělého „úprku o holý život,“ až jsme na svém velesvatém místě zapomněli i své bohy, bychom čekali, že Pelištejci dají pokoj. *Očividně* jejich plán nevyšel. Je *očividné* a *vším dokázané*, že co říkají, dělají i věří jsou nesmysly. Které prohrají i proti té hrstce otrhaných Israelců bez mečů, štítů, brnění.

Ale oni *just ne!* Tak strašlivé je pohanství. Tak hluboce pod kůži je zažraná pohanská pýcha: *To samé, co tolikrát* nevyšlo, uděláme *znovu!* Tentokrát – podruhé, potřetí, popáté, podesáté, po sté – to už *musí vyjít!* Protože *my* si to myslíme! *My* tomu věříme! *My* jsme do toho tolik investovali a tolik jsme tomu obětovali – i děti upálené *zaživa* – že to *nemůže nefungovat!*

Ačkoli příčiny i důsledky dokazují opak. Tehdy i dnes. V malém vlastní duše i rodiny i práce – i ve „velkém“ správě národa nebo mezinárodní politiky. To jen *naše pýcha* nám už zase nakukala, že *ted' to samé* dopadne *jinak*. Ne náhodou jde o definici šílenství: Zkoušet znovu stále takřka stejné, a očekávat výrazně, zásadně *odlišné* výsledky. Jak *šílený* je člověk!

Tak i ti Pelištejci *udělali úplně to samé znovu*. Znovu vytáhli s tím, že je vhodná doba zlikvidovat toho dvojitého agenta Davida. Znovu se připravili v dolině Refájců. Takřka jistě tam opět upálili *zaživa* nějaké děti Molochovi a Kémošovi – tak *ted' to samé* přece *musí* vyjít! Hele, kolik jsme tomu obětovali! Hled'te, jak *silně* tomu *my* věříme!

A zase přišla jen prohra. Smrt. Ztráta. Tentokrát sice na Pelištejce vtrhl David zezadu od balzámovníků – ale když je zcela rozdrtil čelním útokem, tak je to asi jedno.

A tentokrát je hnal a hnal až hluboko na jejich území. „S hanbou vypráskal“ ty pelištejské psy. Kterí tak silně, pevně, jistě věřily svým obětem dokonce dětí *zaživa*. Svým technologiím a vyspělosti. Svě početní převaze. Svě *ekonomické* převaze a investicím. A zase nic. A kolikrát se *to samé* stalo jen v moderních dějinách posledních šedesáti let – např. ve Vietnamu, Afghánistánu, Íránu?

Však také kolik z „moudrých“ těch i dalších situací se doptávalo Hospodina? Kolik z nich mělo *takový* vztah s Hospodinem jako Abram, Izák, Jákob, Mojžíš, Samuel, David, Nátan... aby *vůbec slyšeli* Boží slovo?

A i kdyby ten tichý, temný hlas nakrásně zaslechli – kolik by ho uposlechlo? Kolik z nás by uposlechlo ta vždy podivná, vždy svatá Boží

slova, která znovu a znovu vrhají do předem prohraných situací – pokud nezasáhne Bůh sám? Jako i Ježíše. Jako už Abrama. Jako Mojžíše. Jako apoštoly. Jako proroky.

Tak možná vůbec není problém *nejprve* v tom, že máme za to, že Bůh nemluví. Zřetelně mluví. I jedná. A problém také *netkví* v tom, že Boha *neslyšíme*. Vždyť jeho slova máme celou tlustou knihu!

Problém *celého lidstva* je od počátku jiný a do zblbnutí opakovaný: Nechceme Ho poslouchat. *Nebudeme* Ho poslouchat. Jako neposlouchali už žena a muž v zahradě (Gn 3). Jako neposlouchal Kain (Gn 4). Saul. Šalomoun. Boží lid. Egypťský faraó. Sodomští. Lot. Tolikrát sám Boží lid! A bychom mohli pokračovat dál.

Už proto Boží slovo jakoby „neslyšíme,“ ačkoli je tak zřetelně napsáno na tisícovce hustě popsaných stran Bible: Protože mu stejně nechceme věřit. Nechceme se jím řídit. Nechceme se mu podřizovat. Nechceme ho ani pořádně znát – spokojíme se se špatnými překlady a vlastním pochopením. Nějaká pravda alespoň zapsaného textu nezajímá. Natožpak Ducha svatého. I v Bibli nás zajímá *leda* to, co se nám zrovna hodí a líbí. A toho není mnoho. Už Desatero je tak nelibivé a neoblíbené! Už v první desce! Už v *druhé* desce! Nelhat? Netoužit? Upřednostnit Boha před vším? Fuj!

A přitom Bible pořád dokola melduje opak: Hele, kolik Boha poslouchalo! Hele, jak spolehnutí na Hospodina *fungovalo*. Jim tehdy. Dalším jindy. Napříč tisíciletími i nejrozličnějšími situacemi. Hele, kolik spásy a záchrany *přinášelo jejich* důvěrné spolehnutí na Boží slovo.

A to ho ani neměli napsané. Mohli ho *jen* slyšet. A bohatě jim to stačilo. Jak nápadně to *už tehdy* stačilo k nabídce spásy *všem*! I jejich nepřátel. Kdyby ti opustili alespoň své šílenství a pýchu. Už za Davida. Už za Abrahama.

A stejně za Ježíše. Který měl tedy tu výhodu, že za něj už byla většina Bible napsána... A taky dotáhl Boží spásu o tolik dál! A jak *nápadně málo* slov od Boha v evangeliích slyšel sám Ježíš – podle podání 2-3 věty. To je vše. Zato kolik Božího slova znal a žil z Jeho zjevení svatých Písem... ačkoli to znamenalo všechno jen ne pokoj a klid. Včetně spásy, záchrany každého.

Amen

Píseň: EZ100 – Pánu všichni prozpěvujte